

Jill Murphyová

Čarodějnice
škola povinná
Akademie v ohrožení

Jill Murphyová

Čarodějnice
škola povímaní

Akademie v ohrožení

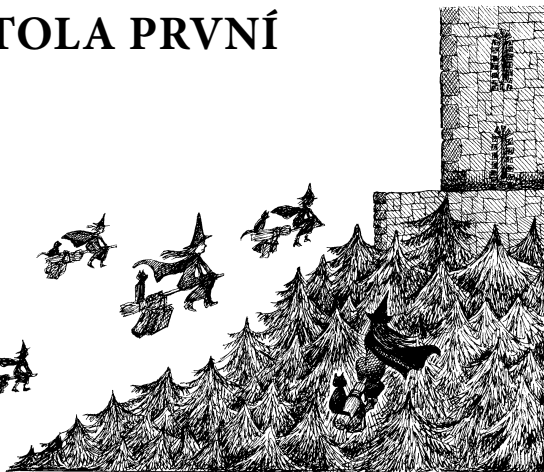
Majitelem této knížky je

Copyright © 2005 by Jill Murphy
Cover Illustration © Jill Murphy, 2005
Illustrations © Jill Murphy, 2005
Translation © Tomáš Bíla, 2011, 2014
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-875-6

KAPITOLA PRVNÍ

DYŽ ŽÁKYNĚ Akademie slečny Krákové pro čarodějnice první den zimního pololetí přistávaly na školním dvoře, panovalo téměř tropické horko. Jenžačky prvního ročníku přicházely do školy pěšky, protože se ještě nenaucily létat na koštěti. Všechny ostatní dívky, a samozřejmě i jejich učitelky, se k budově snášely z nebes jako hejna černých vran. Byl to opravdu působivý pohled.

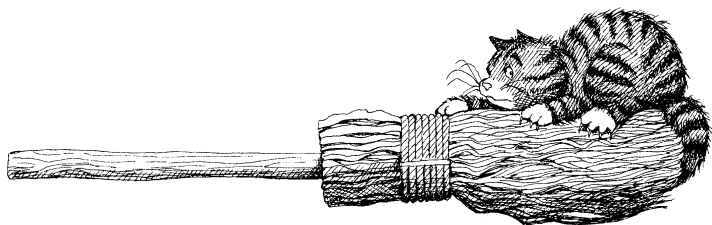
Školní rok se na akademii dělil na dvě dlouhá pololetí, takže dívky v předepsaných uniformách často trpěly horkem, nebo zimou.

„Tohle je typické,“ pomyslela si Mildred Virvátová a otráveně zavrtěla prsty u nohou navlečených do tlustých ponožek a těžkých zimních bot. „Když jsme přiletěly na začátku letního pololetí, málem jsme umrzly, a teď zas tohle.“

Mildred čekal na Akademii slečny Krá-kavé už třetí ročník. Byla to úleva, že se sem opět může vrátit, když se jí celé dva roky lepila smůla na paty a její třídní učitelka slečna Metlová (nebo Metla, jak jí děvčata přezdívala) ji bedlivě sledovala na každém kroku. Ale tento rok se Mildred cítila mnohem klidnější. Během prázdnin absolvovala čtrnáctidenní kurz bezpečného létání na koštěti (jehož název byl ovšem v jejím případě zcela zavádějící), získala osvědčení o letecké způsobilosti a maminka jí za odměnu koupila nové koště. S Mourkem, jediným mourovatým kocourem ve škole (všechny ostatní čarodějky měly předpisově černé kočky), to bohužel nebylo o mnoho lepší než dřív – vlastně to nebylo o nic lepší. Samozřejmě si za dva roky *zvykl* na létání na koštěti, ale pořád ho upřímně nenáviděl a sedával na něm skrčený, takže vypadal jako vyděšené morče, anebo si na ně rovnou lehal, aby se mohl lépe držet. Byl to však stále ten roztomilý

kocourek, který ji dokázal krásně zahřát, když do kamenné budovy pronikl ledový zimní vítr, a Mildred ho milovala z celého srdce.

Před vysokou zeď kolem školního dvora se přenesla poměrně ladně, ačkoli se koště prohýbalo pod vahou velkého kufru, a úspěšně přistála vedle přístěnku na košťata.

„To nebylo špatné, Mildred Virvátová,“ ozval se zevnitř posměšný hlas. „Ty jsi snad o prázdninách byla na transplantaci mozku, ne?“

„Taky tě ráda vidím, Ethel,“ odtušila Mildred nevesele, když poznala, kdo na ni mluví. Ethel Svatoušková byla nejlepší žákyní v jejím ročníku. Z každého předmětu měla skvělé známky a navíc byla miláčkem všech učitelek, což jí bohužel poněkud stouplo do hlavy, takže se ke svým spolužačkám chovala, jako by jí nesahaly ani po kotníky. A Mildred, která vynikala pouze svou všestrannou neschopností, se terčem jejích posměšků stala už od samého začátku prvního ročníku.

Mildred sňala zavazadlo z košťete a to pověsila na háček pod svým jménem. Vždycky ji potěšilo, když na počátku nového roku viděla svou jmenovku u držáku na košťata, u věšáku na pláště a na dveřích do ložnice. Jako kdyby všichni počítali s tím, že se zase

vrátí. „Mildred Virvátlová“ – stálo tam, jako kdyby na světě opravdu něco znamenala.

„Hezké koště,“ pokračovala Ethel. „Pro někoho jako ty je ho možná až škoda.“

„Nezačínej, Ethel,“ zasyčela na ni Mildred varovně.

„A s čím?“ vykřikla Ethel na celý dvůr. „Vážně, Mildred Virvátlová, ty jsi tak urážlivá.“

Mildred se beze slova vrátila na dvůr a rozhlédla se po skupinkách mladých čarodějek, jestli někde neuvidí své kamarádky.

„Maud! Jsi to ty?“ zvolala, když si uvědomila, že ta usměvavá dívka, která k ní běží, je její nejlepší přítelkyně. Jenže místo

rovných vlasů jí zpod klobouku trčely husté kudrny.

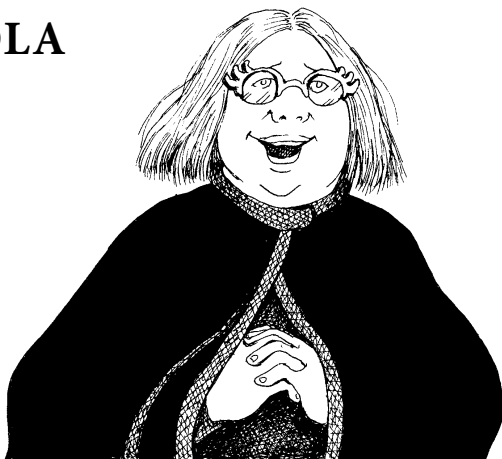
„Jasně že jsem,“ zasmála se Maud. „Jak se ti líbí můj nový účes? Teta mi dala úžasnou kulmu na vlasy. Jenom ji zapneš, namotáš si na ni vlasy a – abrakadabra! – máš takovéhle kudrny! Můžeš si to zkusit, jestli chceš.“

„Díky, Maudy,“ řekla Mildred. „Tak ráda tě zase vidím. To je snad jediný důvod, proč se vždycky těším do školy – protože vím, že tu budeš se mnou.“

„No, ještě pár let se určitě nikam jinam nechystám,“ přikývla Maud. „Takže v tom opravdu lítáme spolu..., pokud zas neprovedeš něco, za co by tě mohli vyloučit.“

„Neboj se,“ ušklíbla se Mildred. „V tomhle pololetí budu ta nejvzornější žákyně, jakou tahle škola kdy měla. Podívej, není to Enid, kdo právě přistál tamhle u zdi? A zdá se mi, že zevnitř slyším zvonění. Tak pojď, podíváme se, koho jsme dostaly letos. Snad už to tentokrát nebude Metla.“

KAPITOLA DRUHÁ

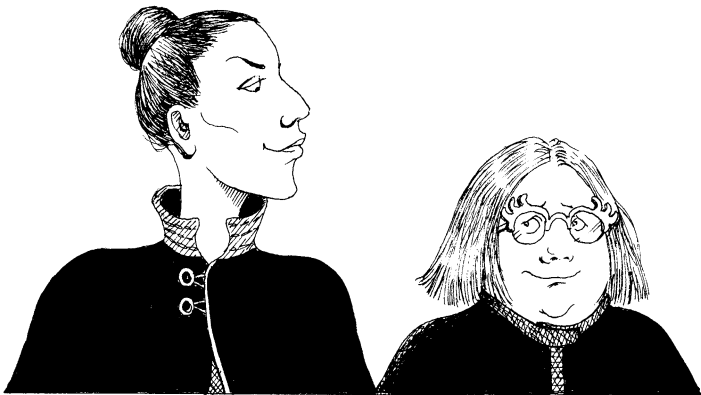
EBYLA TO Metla a žákyně třetího ročníku daly dost jasně najevo, jak moc se jim ulevilo. Jejich třídní se měla stát nová učitelka, slečna Žulová.

„Vítejte, děvčata,“ zahlaholila slečna Krákavá a spokojeně se usmála na své svěřenkyně, vzorně seřazené na školním dvoře. „Doufám, že jste všechny prožily krásné letní prázdniny, odpočinuly jste si a jste

připravené naučit se něco nového – zvláště naše studentky v prvním ročníku. Nebojte se, mé milé, zanedlouho budete kroužit kolem školní věže s větrem o závod!“

Slečna Metlová nesouhlasně nakrčila obočí, když slyšela, jak zvesela slečna Krákavá hovoří o výuce, a dívky v prvním ročníku byly zmatené, protože nevěděly, jestli se mají usmívat, nebo se tvářit smrtelně vážně. Ačkoli hlavou celé akademie byla už podle jejího názvu slečna Krákavá, slečna Metlová se postupem času stala neoficiální hlavou učitelského sboru a mnohdy se zdálo, že o každodenním provozu této instituce rozhoduje spíš ona než samotná ředitelka. Mladé čarodějky tak často zmátl propastný rozdíl mezi laskavostí slečny Krákavé a nesmlouvavou přísností slečny Metlové. Ředitelka nakonec opět upustila od snahy začít nový školní rok zvesela a předala slovo přísné učitelce.

„Takže,“ zakončila schlíple, „ponechám na slečně Metlové, aby vám představila novou třídní učitelku a sdělila vám vše důležité, než si půjdete vybalit věci. Uvidíme se později ve Velkém sále.“

„Děkuji, slečno Krákavá,“ řekla slečna Metlová se zdvořilým pokývnutím a obrátila se k dívkám, které na prudkém slunci téměř omdlávaly horkem. „Děvčata ze třetího ročníku, tohle je vaše nová třídní učitelka, slečna Žulová. Nasaď si ten klobouk, Enid Blínová, zas takové horko není! Můj bože,

poslední dobou je to čím dál horší, všechny si pořád na něco stěžujete. Buď je vám horko, nebo zase zima. Copak v sobě nemáte ani špetku sebeovládání?“

Slečna Žulová si tiše odkašlala.

„Aha. Ano, děvčata,“ pokračovala slečna Metlová. „Prosím, přivítejte slečnu Žulovou, jak se sluší a patří.“

„Dobré ráno, slečno Žulová!“ pozdravil sborově celý třetí ročník a všechny čarodějky se snažily, aby to znělo zdvořile a přátelsky.

Zatímco slečna Metlová recitovala důležitá oznámení, děvčata ze třetího ročníku zvědavě pokukovala po nové třídní učitelce. Vypadala opravdu zvláště. Především měla kolem hlavy obrovskou kouli jasně oranžových kudrnatých vlasů, což na Akademii slečny Krákavé působilo poněkud nepatřičně. Na slečně Žulové bylo vlastně všechno tak trochu nepatřičné, zvláště z pohledu dívek, které tu z donucení stály v černých

úborech, tlustých vlněných ponožkách a vysokých okovaných botách. Na očích měla tlusté, do fialova zabarvené brýle a jinak jí téměř celou tvář zakrýval vysoký límec pláště.

„Vypadá, jako by to přehnala s tou tvou kulmou,“ zašeptala Mildred a Maud se tiše zasmála.

„Mildred Virvátová! Jestli máš na srdci něco zábavného, co kdyby ses o to podělila se všemi?“ vyzvala ji slečna Metlová. „Jsem si jistá, že bychom se všechny rády zasmály, když nás čeká tak dlouhé a náročné zimní pololetí!“

„Omlouvám se, slečno Metlová,“ špitla Mildred a okamžitě zrudla, jelikož si všimla, že se po ní ohlížejí všechny spolužačky i učitelky.

„No tak, Mildred,“ nedala se slečna Metlová, „my čekáme!“

„Už jsem to zapoměla,“ zkusila to Mildred ze zoufalství. „Opravdu si nevzpomínám. Ale nejspíš to nebylo zas tak zábavné.“

Slečna Metlová se otočila ke slečně Žulové. „*Tohle je Mildred Virvátlová,*“ oznámila jí. „Sama vidíte, že jí paměť moc neslouží, a to zatím výuka ani nezačala. Dovolím si dodat, že pro Mildred Virvátlovou je toto chování bohužel typické, takže vám vřele doporučuji, abyste si na ni dávala pozor.“

V tu chvíli dívky poprvé zaslechly hlas slečny Žulové. Byl tak neskutečně vysoký a kvílivý, že měly co dělat, aby na sobě ne-

daly nic znát. Dokonce i Ethel překvapeně pootevřela ústa.

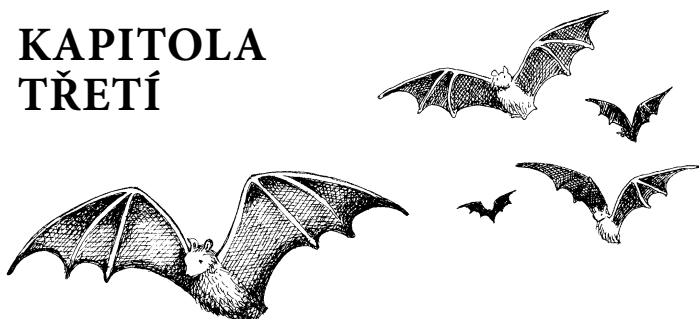
„Nebojte se, slečno Metlová,“ zapištěla slečna Žulová, „budu ji bedlivě sledovat.“

Mildred mrkla na Enid a obě v sobě jen těžko dusily smích. Maud se na Mildred přísně podívala.

„Nech toho, Mil,“ zašeptala. „Snaž se, ať si to s touhle učitelkou hned nerozházíš. Konečně máš příležitost začít s čistým štítem.“

KAPITOLA TŘETÍ

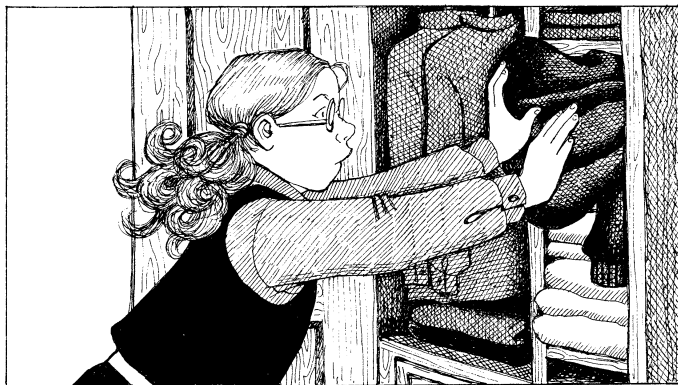
ĚVČATA SE rozešla do pokojů vybalit si kufry, odložit kočky a upravit se před slavnostním setkáním ve Velkém sále. Mildred s potěšením zjistila, že se tentokrát na rámu obrazu v jejím pokojíku usídlilo hned šest netopýrů místo obvyklých tří. Milovala zvířata, a ačkoli netopýři nebyli příliš zábavní, protože celý den – kromě občasného zavrtění nebo protažení křídel – prospali,

bylo pěkné, že tu jsou. Nad ránem, kdy Mildred polehávala v posteli a s hrůzou čekala na těžkou zkoušku nebo něco podobně nepříjemného, ji vždycky rozveselilo, když spatřila, jak se její malé hejno vrací z nočního lovu a věší se hlavou dolů.

Vybalit si oblečení a uložit je do skříně jí zabralo jen pár minut, a tak se rozhodla nakouknout za roh, co dělá Maud.

„Máš tu svou kouzelnou kulmu, Maud?“ zeptala se, jakmile vstoupila do dveří jejího pokoje. „Ráda bych si ji na chvílku půjčila. Taky bych mohla zkusit nový účes.“

Maud si ještě skládala oblečení do skříně, která jí sotva stačila. Všechny žákyně měly v pokojích skříně, ve kterých byla jedna část vyhrazena pro šaty a blůzy a v druhé se nacházelo několik malých zásuvek, jež ani zdaleka nemohly pojmout zásobu ponožek a spodního prádla na celé pololetí, takže se zdálo téměř nemožné udržovat v nich pořádek.

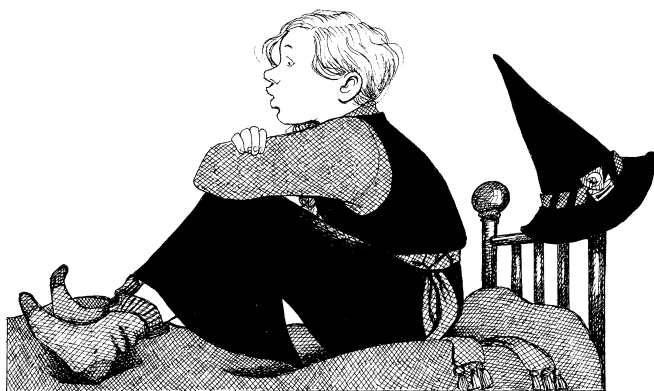
„Jistěže, Mildred,“ odušila Maud zvesela. „Leží na posteli. Jen zmáčkni to tlačítko na straně, ona zasyčí a za pár minut se nahřeje.“

„Díky, Maudy,“ řekla Mildred.

Zrovna za sebou zavírala dveře, když se vedle ní objevila Enid.

„Chtěla jsem se přivítat s Maud,“ vysvětlila jí. „Půjdeš také dovnitř?“

„Teď ne,“ zavrtěla Mildred hlavou. „Půjčila jsem si od Maud její novou kulmu a chci se trochu zkrášlit,“ dodala na vysvětlenou a rozběhla se zpátky do svého pokoje.

„Tak co říkáš na naši novou třídní učitelku?“ zeptala se Enid a posadila se na Maudinu postel.

Maud nacpala do spodní zásuvky poslední černošedě pruhované pyžamo a zavřela skříň.

„Vypadá docela zvláště, vid?“ dodala. „Až mě překvapilo, že ji Metla vůbec pustila do školy. Je taková... No prostě je ztělesněním všeho, co Metla nemůže vystát. Nervózní, upovídaná, vypadá, jako by neuhlídala ani mrtvou andulku... A ten její legrační hlas... A ten podivný účes!“

Enid se zasmála. „No nic,“ uzavřela svou úvahu, „pojďme Mildred pomoci s tou kulmou.“

„Tak jo,“ přikývla Maud a vyrazila ke dveřím. „Asi jsem ji měla varovat, aby si dávala pozor. Do dlouhých vlasů se strašně snadno zamotá.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

AUD A ENID otevřely dveře do Mildredina pokoje. „Pozor s tou kulmou, Mildred,“ začala Maud, „aby se ti nezamotala...“

Ani to nedořekla, protože v tu chvíli spatřila, jak Mildred nešťastně sedí na posteli a kulmu má zamotanou do velkého chuchvalce vlasů až úplně u hlavy. Zoufale se ji snažila uvolnit, ale kulma držela ve vlasech tak pevně jako moucha uvízlá v pavučině.

„Už se zamotala, Maud!“ vyhrkla a neměla daleko k pláči. „A pořádně! Vypnula jsem ji, ale ještě pořád je pěkně horká, a navíc je celá černá, takže není poznat, kde končí a kde začínají vlasy.“

„Jenom klid, Mildred,“ řekla Enid rychle a snažila se, aby to znělo klidně, ale hlas ji zradil. Mildred totiž vypadala opravdu strašně.

„Přesně tak,“ vložila se do toho Maud. „Jen se uklidni a my se o to s Enid postaráme. Nakloň hlavu k oknu, ať na to lépe vidíme.“

Mildred sklonila hlavu, aby se Maud a Enid mohly podívat, co se vlastně stalo. Vůbec to nevypadalo dobře. V tlumeném světle, které dovnitř pronikalo úzkým oknem, bylo vidět, že si Mildred namotala na kulmu celý pramen svých po pás dlouhých vlasů a ten se mezi zuby kartáče proměnil v beznadějný spletenec. Maud a Enid na sebe zděšeně pohlédly. A jejich zděšení se ještě znásobilo,

když se chodbami rozeznělo zvonění, které čarodějky svolávalo do Velkého sálu.

„Ale *ne!*“ rozplakala se Mildred. „Proč se všechny takovéhle věci musejí stát zrovna mně? Takhle na shromáždění přijít nemůžu. Metla by vyletěla z kůže!“

„Vydrž, Mildred,“ vybídla ji Maud a vyskočila na nohy. „Možná najdu někoho, kdo nám pomůže.“

Otevřela dveře zrovna ve chvíli, kdy kolem procházela Ethel Svatoušková. Nahlédla dovnitř a spatřila Mildred. „Ach bože,“ povzdychla si, „co jsi to zase *vyvedla?*“

„Nech ji na pokoji, Ethel,“ zastala se Enid své kamarádky. „Tohle není žádná legrace. Zamotala si do vlasů Maudinu kulmu a vymotat ji ven by trvalo celý den. Je to opravdu vážná věc.“

K velkému překvapení všech tří se Ethel najednou zatvářila velmi starostlivě. „To je mi líto, Mildred,“ pronesla soucitně. „Samozřejmě to je vážná věc, ale naštěstí vím, jak by se tenhle problém dal vyřešit. Počkej chvíli.“

Přistoupila k oknu tak sebevědomě, že proti tomu nikdo nic nenamítal, naklonila Mildredinu hlavu ke světlu a jednou rukou uchopila kulmu. Zdálo se, že přesně ví, co dělá, ale Enid ani Maud na ni neviděly, a když pochopily, co má v úmyslu, bylo už příliš pozdě. Ethel popadla nůžky, které ležely na okenní římse, a vystříhla kulmu i s namotanými vlasy, takže Mildred zůstalo na hlavě strniště široké tři centimetry a dlouhé dobrých deset centimetrů.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.